

*Cim del Cartxela; al fons el pic de l'Ory.
Foto: Joan Mundet.*

coll hem emprès la llarga pujada fins el gran pic d'Ory, impressionant atalaia d'aquest sector occidental del Pirineu. De fet és el primer "dos mil" que es troba al Pirineu venint des de l'oceà i per tant la vista cap a ponent es perd en la llunyania d'una successió inacabable de carenes més baixes i arrodonides. A les 5 de la tarda arribem molt fatigats, però molt contents, al cim, junt amb una parella que estan fent l'alta ruta pirenaica i als quals els queden varies setmanes de muntanya per endavant. La davallada a Larrau es fa inacabable. Al entrar al càmping el cansament és més que palès. Jo estic cansat, molt cansat. Però hem començat amb bon peu les vacances.

El següent dia vent del sud. Càlid i agradós. A estones una mica massa impetuós. El sol crema de valent. Avui el cel és calitjós però net. No hi ha boira enlloc. Deixem el vehicle als Xalets d'Irati i empenem de nou una volta força considerable, no tant com la d'ahir, que ens passeja per una carena llarga de cims herbosos i planers, a estones per dins del bosc de faig, tot d'una esplendorosa bellesa. Els pics d'Escaliers, Mendibel i Okabe són potser els més significatius d'aquesta llarga jornada. Al final la passejada acaba en pujada per dins el bosc. El calor i la xafogor són més que marcades. La "clara" fresquíssima que ens prenem a la terrassa del bar dels Xalets d'Irati quan tot just hi arribem representa, segur, el moment més refrescant de la jornada. Sopem més tard a la terrassa del restaurant Logibar. La cuina és fluixeta, però els plats són fondos i la gana important. Fem un bon paper. Al pondre's el sol s'enlleganya l'horitzó per ponent. A mitjanit veiem llunyana la resplendor d'algun llamp.

L'endemà retorn al vent del nord-oest. Ha passat un petit front. Boira fins baix. Temps gris i desencisador. S'ha tancat el teló. Desempolsem els mapes del costat espanyol. Cop de cotxe fins el port de Larrau. Allà ja

s'intueix el cel blau cap el sur. Són les 10 h quan acabem d'esmorzar i ens carreguem les motxilles al coll d'Arguibiela disposats a pujar un cim molt bonic: L'Ezcaurri. Anem tard, però ja es veu que el temps és segur i que, al cap i a la fi, anirem a l'horari nacional espanyol. El cel és d'un blau rutilant, l'aire és fresc i del nord. Un gran matalàs de boira sobre la carena fronterera. Només algun cúmul inofensiu se'n desprèn i es vol endinsar cap les immensitats ibèriques. Al cap de pocs quilòmetres es desfà i desapareix. Avui fem una de les voltes més boniques d'aquests dies de vacances: cim de l'Ezcaurri, davallada a la Peña del

lbon, borda de Baines, baixada pel bosc cap el riu de Belabarce i de nou pujada fins el coll d'Arguibiela on tenim el vehicle. Ja us ho dic: una excursió que es mereix el dia i la fatiga consegüent. Són les 20 h quan ens fem el sopar a la tenda, al càmping de Larrau, amb el temps encara gris i l'aigua regalimant per tot arreu. Què bé que s'està dins el sac el vespre!

El quart dia ens esperàvem ja un tomb del temps. Però no. Encara es lleva gris i humit. Cotxe cap el coll de la Piedra de San Martín, a veure allà quin temps hi fa. Dels dimonis encara, com ahir. Avall cap a Linza. A la mateixa hora d'ahir ens posem a caminar. Però ens alleuja veure de nou que som uns més de tota la colla de gent que surt a estirar les cames. En aquest país es va decididament tard. Però el temps és esplèndid i el cel generosament blau. Potser menys que ahir: les boires avui s'atreveixen més a saltar la carena i a estones mig embolcallen algun dels cims d'aquest costat sud. De fet com que són inofensives encara donen més majestuositat al paisatge que ens envolta. El que més destaca és, cap a llevant, la gran carena calcària que es despenja de l'Anie i que enllaçant cims tan significatius com la Mesa de los Tres Reyes o el Mallo Acherito, es perd cap els Quimboas i la Sierra de Alano i d'altres coneguts cims aragonesos. Els pics de Txamantxoia i de la Paquiza de Linzola són els que pugem avui. Tarda assolellada i meravellosa tot baixant pels immensos prats dels voltants de Linza. Més tard, quan travessem el port de Larrau amb el cotxe, ja ensumem el tomb del temps. Demà segur que podrem caminar pel vessant francès.

Efectivament, el 5è dia s'aixeca molt més clar i ens traslладem fins Sta. Engrâce on deixem aparcat el vehicle. Empenem les gorges d'Ehujarté. Fosques, fresques i humides de matinada. Vegetació exuberant que ho colga tot. Més amunt s'eixampla el cel i tornem als grans horitzons. El cim més significatiu d'avui és el

segueix